

[Lars P. Jensen.]

gelig, at den styrkelse af forsvarsberedskabet, som er i gang i alle lande, vil lægge beslag på stadig flere råstoffer og stadig mere arbejdskraft.

De fleste anerkender vel i alt fald i teorien, at der bør gøres, hvad der kan gøres for at hindre, at prisstigningerne slår for stærkt igennem her i landet. Ved forhandlingen på rigsdagen i efteråret 1950 om den økonomiske politik blev der da også vedtaget en udtalelse, der understregede nødvendigheden af, at myndighederne med særlig årvågenhed skulle følge prisudviklingen og gribe ind til sikring af rimelige avancer og priser, ligesom der jo ved forliget i foråret blev gennemført visse skærper i prislovgivningen.

Desværre er de gode hensigter imidlertid ikke i tilstrækkeligt omfang blevet omsat i praktisk handling. Der er med rette en stærk fornemmelse i befolkningen af, at avancer og priser ikke holdes i ave i det omfang, det er muligt.

Fra regeringens side har man søgt at berolige stemningen ved at henvise til en opgørelse, der skal være foretaget over skærper i prisadministrationen. Efter denne opgørelse, der kom frem i visse venstreblade på det tidspunkt, diskussionen mellem fhv. landbrugsminister H. Hauch og Landbrugsrådets præsident var på sit højeste, skulle der ved indgreb fra pris-kontrolrådets side være opnået en samlet besparelse for forbrugerne på 99,9 mill. kr.

Det kan ikke undre, at en sådan opgørelse — med det meget nøjagtige tal 99,9 mill. kr. — ikke har kunnet virke særlig overbevisende. For almindelige mennesker er det ikke let at forstå, hvordan man med nogen blot tilnærmelsesvis sikkerhed kan opgøre, at f. eks. maksimal-detailavancerne pr. 25. november 1950 for fodtøj skulle have sparet forbrugerne for 5,2 mill. kr. Vigtigere er imidlertid, at en række af de maksimalprisordninger, som optrådte som store indrømmelser fra erhvervene i oversigten, allerede er blevet ophævet. Ja, det virker nærmest som en parodi, når der i oversigten også optræder den maksimalprisordning på havregryn, som fhv. handelsminister Weikop ophævede på trods af, at et flertal i prisankenævnet havde afvist den klage, der var indgivet af de pågældende erhvervsdrivende.

Socialdemokratiet fremhævede, da prisloven var til behandling i rigsdagen, at meget talte for en væsentlig skærpelse af loven, og understregede, at hvis administrationen af loven ikke skete i overens-

stemmelse med de forudsætninger, hvorunder der var blevet enighed om forlænselsen, ville partiet foranledige, at spørgsmålet atter blev bragt frem til behandling i rigsdagen.

At der efter det, der er foregået her i sommer, må ske ændringer i prisloven, kan vanskeligt afvises. Forslagsstillerne er imidlertid af den opfattelse, at man ikke kan nøjes med at fjerne den uklarehed, der i dag findes i loven om, hvad der skal forstås ved en konkurrence, der er tilstrækkelig virksom til at sikre en fri prisdannelse. Efter forlagsstillerne opfattelse må — som det fremgår af det, der her er sagt — tidspunktet være kommet, da prisloven tages op til samlet behandling med henblik på en mere gennemgribende fornyelse. Vi må — som det er udtrykt i lovforslagets formålsparagraf — have en prislov, der virkelig kan beskytte forbrugerne ved at begrænse avancer og priser og ved at øve kontrol med monopoler og prisaftaler.

Sluttelig skal bemærkes, at det i lovforslagets § 23 hedder, at loven skal forelægges rigsdagen til revision i rigsdags-samlingen 1953—54. Til det tidspunkt må man formentlig vente, at der foreligger betænkninger fra trustkommissionen, som der bør tages hensyn til i prislovgivningen her i landet.

Jeg skal med disse bemærkninger på forlagsstillerne vegne anbefale det her forelagte lovforslag.

Formanden: Dernæst har det ærede medlem hr. Oluf Pedersen ordet for at fremsætte et tidligere anmeldt lovforslag.

Ordføreren for forlagsstillerne (Oluf Pedersen): Jeg skal herved på min gruppes vegne have den ære at fremsætte forslag til lov om ophævelse af lov nr. 453 af 25. november 1950 og lov nr. 266 af 14. juni 1951 om bunden opsparing. Vort forslag går ud på, at begge love ophæves straks, og at indbetalte beløb frigives.

Den førstnævnte lov, loven af 25. november 1950, skulle dreje sig om et beløb på 155 mill. kr. indbetalt af ialt ca. 275 000 sparere. Af dette beløb skal 75 mill. kr. være indbetalt. Ifølge oplysninger i dagspressen skal der være meget store beløb, som endnu ikke er betalt. Hvor store de beløb er, som endnu ikke er betalt, og hvor mange sparere der endnu ikke har betalt, kan antagelig den højtærede finansminister oplyse os om, når lovforslaget kommer til behandling her i tinget. Ifølge beregningerne går man ud